

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Πρόπληρωτά εις Ἀθήνας
τῷ ἐκδότη.
Διὰ τοὺς ἐντός τῆς Ἑλλά-
δος συνδρομητὰς δρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐκτός αὐτῆς » 12.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκά-
λοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν
Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμε-
ρατῇ.

Εκδίδεται τρίς τοῦ
μηνός.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαταί.
(ΑΡΙΣΤΙΝΠΟΣ.)
Ἐάν τις φιλομαθῆς, ἔση καὶ πολυμαθῆς.
(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.)

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ πα-
ρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικοῖς
Προβείοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέ-
ροις ἐπιτρόποις τοῦ Ἐκδο-
του.

Ἀντιπαράθεσις τῶν ἐν τε ταῖς Ἀριστοφάνους κωμωδίαις καὶ παρὰ τοῖς σχολιασταῖς αὐ- τοῦ παροιμιῶν πρὸς τὰς νῦν ἐν χρήσει.

Ἀριστοφ. Πλοῦτ.
1. Τυφλῶ δὴλα τὰ μαρτύρια, ἢ τῷ τυφλῶ δὴλον.
ἐπὶ τῶν πάνυ σαφεστάτων. Παρ' ἡμῖν καὶ ὁ στραβός,
ἢ καὶ ἕνας στραβός τὸ βλέπει. Κάπως ὁμοιάζει καὶ ἡ
«χαρὰ ἔς τὰ μάτια ποῦδανε δύο μερῶν φεγγάρι».

Ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν Σχολ. λέγεται ἡ
παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἠττόνων τὰ μείζω θαυμα-
ζόντων τραγήματα δὲ καὶ τραγᾶλια καλοῦσι τὰ μετὰ
τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ τιθέμενα. Ὁμοία ταῦτη ἡ ἐξ
ὄνουχος τὸν λέοντα».

Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι. Παροιμιῶδες εἶναι φασι· οἱ
γὰρ παῖδες τοῦτο εἰώθασιν λέγειν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιδευ-
τῶν φασι λέγεσθαι. Ἀντίστοιχος ταῦτη εἶναι κάπως
ἡ δημώδης «Κατὰ τὸ μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέ-
λια του».

Οἶδ' ὁ κρώζεις. Παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούν-
των, ὡς αἱ κορώναι. Γινώσκει δι' ὁ φωνεῖς, ἀκαίρως
φθέγγη καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς, ὡς κορώνη. Παρ' ἡμῖν λέ-
γεται «Εἰξέβρω τί σκούζεις, ἢ ἐγάζεις τὸν κόρακα.»

Τὸ Βάττον σίλφιον, ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους
τιμὰς δεχομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν δώρων. Βάττος
ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας τὴν ἐν Λιβύῃ Κυρύνην ἔκτισε κατὰ
τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμόν. Τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυ-
ρηναῖοι, ἐποίησαν εἰκόνα, ὡς δὲ τινες, δακτύλιον, ἐν
ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τὸ σίλφιον τῷ Βάττῳ. Τὸ
δὲ σίλφιον ἦν βοτάνη πολυτίμητος, ἥς καὶ ὁ καρπὸς
καὶ ὁ κλάδος καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ ὀπὸς πολλῆς τιμῆς
ἄξιός ἐστι. Λέγεται δὲ κοινῶς βάλσαμον ἢ βαλσαμέ-
λαιον. Ταῦτα οἱ σχολιασταί. Παρ' ἡμῖν δὲν ἐνθυμοῦμαι
να ἦναι ἄλλη παροιμία κάπως ἀντίστοιχος εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν, εἰμὴ ἡ «Καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα».

Σύκινον, ἢ συκίνη ἐπικουρία, ἐπὶ τῶν ἀ-
σθενῶν καὶ ἀνωφελῶν Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς,
διότι ἐνὶ τῇ συκῇ ἀνίσχυρος καὶ θραύεται εὐκόλως. Παρ'
ἡμῖν λέγεται «εἶχε συκῆ» ἐπὶ ἀποτυχίας.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Παροιμία ἐπὶ
τῶν προτερο- μὲν εὐδαιμονούντων, νῦν δὲ ἀτυχεύοντων.
Τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Πέρσας, ἢ
τοὺς Ἀθρακιώτας, κατὰ τινὰς, βουλευομένων, εἰ
προσλάβοιεν συμμάχους Πιλησίους, ἀστυγίτονας ὄν-
τας, ὁ Θεὸς ἔγρησε «Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλή-
σιοι». Οἱ δὲ Μιλήσιοι τὴν προφητικὴν αἰτιασάμενοι διε-
φθάρθαι χρήμασιν ὑπὸ τῶν Περσῶν, πανδημεῖ τοῖς Κα-
ρῶν βοηθήσαντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Ταῦτα ἐκ
τῶν σχολιαστικῶν. Παρ' ἡμῖν δὲν εὐρίσκω ἄλλην πα-
ροιμίαν προσεγγίζουσαν εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀρχαίας,
εἰμὴ τὴν «ἐπέρασεν ὁ καιρὸς ποῦ ἔδεναν τὰ σκυλιὰ
μὲ τὰ λουκάνικα». Ἴσως καὶ ἡ ἐξῆς ὁμοιάζει κατὰ τι
«Καμμιά φορά ἤμου ἀγγελος, τῶρ' ἀγγελεύουν
ἄλλοις».

Νεφέλαι.
Ὅχι εἰς κόρακας;—Ἐρβ' ἐς κόρακας—Βάλλ' ἐς κό-
ρακας—ἐς κόρακας. Ἐλήφθη εἰς παροιμίαν. Τόπος ἦν
ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακας καλούμενος, διὰ τὸ
κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς δὲ τοὺς κακούργους
ἐρρίπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους. Ζηνέδο-
τος δὲ ὁ τὰς Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐ-
πιταμῶν, Βοιωτῶν, φησὶν, Ἄρην ποτὲ δαιοκοῦσαι
προεῖρητο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι, λευκῶν κο-
ράκων φανέντων. Νεανίσκοι δὲ ποτε μεθυσθέντες,
καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφήκαν πέ-
τεσθαι. Ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς
μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεα-
νίσκοι τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν ποτε τῶ-
νον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόν-
τες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρην οἰ-

κείαν ούσαν, και τους άμαρτάνοντας μεδιστάσιν εις τους Κόρακας καλουμένους. Ταύτα οι Σχολιασταί. Δέγομεν και ήμεις, «Δέν πής εις τό διάβολο ή τήν όργήν του Θεού;—Στείλέ τον 'ς τό διάβολο— 'ς τό διάβολο, χά σου κλπ.»

Ποθείς τον ου παρόντα και μάτην καλείς. Παροιμία επί των εις μάτην προσδοκώντων έκ τοιαύδε αιτίας. «Ηρακλής ειχεν έρωμένον τον Ύλαν πλέον επί τό χρυσόμαλλον δέρας σόν Ίάσονι. Έξελθών δέ έν Κίω, και πέμψας τον έρωμένον ύδωρ άντλήσαι περιέμενεν αυτόν· του δέ ύπό των Νομφών άρπασθέντος, «Ηρακλής πολύν χρόνον έζήτει. Ύστερον δέ παρά των πηγών ή παρά τίνος αιδερίας φωνής ήκουσε. Ποθείς τον ου παρόντα και μάτην καλείς· ένταύθεν εις παροιμίαν μετέπεσεν, ή τινι ουδεμίαν γνωρίζω αντίστοιχον παρ' ήμίν.»

Τα έξ άμάξης, ή ώς έξ άμάξης λαλεί. «Ο ύπομνηματιστής του Αριστοφάνους λέγει και λέξιιν τρυγοδαίμων ες· οι ποιήται, τήν τρύγα χριόμενοι, ίνα μη γνώριμοι γένωνται, ούτω τα αύτων ήδον ποιήματα κατά τας όδους, άμάξης επικαθήμενοι διο και ή παροιμία ώς έξ άμάξης λαλεί», ήγουν άναισχύντως ή βρίκει· τόδο δέ έποιούν οι κοωμικοί ποιηται. «Ημείς άντι ταύτης λέγομεν «του πέρασε τό Ξυψαλμον» του έψαλε τον άμπάκον, κλπ.»

Εις Τροφώνιου μεμάντευται. Επί των άγγελόστων και συνωφρωμένων. Είς των πολλών περι αύτοθ σχολιαστών γράφει συντομώτερον τά έξης· «Ο Τροφώνιος άνήρ ήν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας ούν έν Α.β.δ.α.α της Βοιωτίας ύπόγειον οικήμα, είσελθών έμαντευετο, και λιμαγχονηθείς απέθανεν· έγκατοκήσαν δέ δαιμόνιον τι τας μαντείας έτέλει. Εισήρχοντο ούν έντός οι χρησόμενοι, έχοντες έν ταις χερσίν πάπανα, ίνα τοίς εκεί έμφιλοχωρούσιν όφρα διδόντες μηδέν ύπ' αύτων· δυσχερίς πάσχωσιν. «Ο δέ είσιών εκείσε λοιπον ουκέτι έγέλα διά τήν των όφρων έκπληξιν. «Οθεν και ή παροιμία.»

Φρουραίς άδαν. Οι φρουραίντες έν τή παλέμω διά τό παραμυθεΐσθαι αύτων τήν άγρυπνίαν ήδον, και ούτως ήν λεγόμενοι· επί των άγρυπνούστων και πάνυ φροντιζόντων.

Είς τό δέον άνήλωσα. Περικλής πολλών όντων χρημάτων έν τή άκροπόλει, εις τον πόλεμον τά πλείστα άνήλωσε. Φασι δέ ότι και λογισμαός διδοός, τάλαντα είκοσιν άπλωε ειπειν εις τό δέον άνηλωκέται.

Απ' όγου (πεσειν). Επί των άλόγως πραττόντων ή παροιμία και μη δυναμένων όνοις χρήσθαι, μήτε γε δη ίπποις. Παρά Ηλάται εν Γ. Νόμων γράφεται και άπό νοο πεσειν. Ένεαθεν δέ ή παροιμία. Φασι γάρ ότι δύο τινες περιτωχόντες όνον έν έρημία, φιλονεικούν· τες προς άλλήλους περι του τίς αύτόν λήψεται, έλαθεν

αυτόους άμφω άπολύσαντας αυτόν· τούτων γάρ μαχομένων, άνεχώρησε τό ζώον. Ταύτα οι Σχολιασταί. «Ημείς επ' άνθρώπων παθόντων τι παρ' έλπίδα και προσδοκίαν λέγομεν· «Απόμεινε, άν νά του φαγ' ό γάδαρος τό ψωμί». «Η δέ «τόν κατέβασ' άπό τό γάδαρο» τον έξύθρισε.

Αίς παίδες οι γέροντες, ή Παλίμπαιδες οι γέροντες. «Ανάλογον τό παρ' ήμίν εό γέρος Ξαναμωραίνεταί.» Βάτραχοι.

Χελιδόνων μουσειά. Παροιμία επί των βαρβάρων και πολυλόγων και έπαχθών ταττομένη· τοιοϋτον γάρ τό των χελιδόνων γένος, πλέον διά τό πολύ της φδης άντιαν τους ακούοντας, ή διά τό μέλος εύφραϊνον. «Έν ταύθεν και τό «χελιδόνος χαλίστερος» επί των φλυάρων.

Όνος άγων μυστήρια. Τοίς μυστηρίοις έξ άστειος εις Έλευσίνα διά των όνων φέρουσι τά εις τήν χρείαν. «Οθεν ή παροιμία, διά τό κακοπαθείν μάλιστα τους όνους άχοθοφορούτας.

Όνου πόκος— Όνον κείρεις. Παροιμία επί των άνηνύτων και άνυποστάτων. Τοιαύται εισι και αι χύτρας ποικιλλεις.—Κόπρον αναθυμιάς. «Ανάλογα τά παρ' ήμίν· «Τ' άνέμου δουλειάς (άνεμοδουλειάς) πολεμάς— «Α έρα κοπανίζεις.

Πρός τον εϋ πράττοντα τοίχον βρέπειν. Παροιμία επί των περι τό λυσιτελοθν αύτοίς άει στρεφομένων. Είρηται δέ εκ μεταφορας των επιβατών της νεώς, όταν θατέρους μερους αύτοίς καταπλυξομένου, προς τό έτερον οϋτοι μεθίστανται· Αντίστοιχος ή νεωτέρα «τρέχει όπου τρέχουν τά νερά».

Κισι καν μύρμηκι καν σέρφω χολή. Παροιμία δηλοϋσα, ότι οϋδ' ό πραότατος και άσθενέστατος άχολος και άόργητος.

Όρνιθεις.

Μή μοι τότ' έλθης, όταν έγώ πράττω καλώς. Παροιμία επί των μη συνεργωμένων τοίς φίλοις έν κινδύνοις. Παρ' ήμίν εκφράζεται «Φίλε μου, 'ς τήν ανάγκη μου, και έχθρέ μου, 'ς τή χαρά μου».

Γλαϋκ' Αθήναζε. Παροιμία επί των μάτην επισωρευόντων τινά επί τοίς προϋπάρχουσι. Δήμων δέ φησιν, ότι οϋ του ζώου μόνον πληθύνοντος έν τή πόλει, αλλά και ότι του νομίματος, και ότι οϋκ έν άργυρίω μόνω, αλλά και έν χαλκῳ χαράσσοι τήν γλαυκα. «Οθεν και «Γλαυκες λαυριωτικαι» και «Γλαυξ ίπταται».

Μάλλον λύκων φεισομεθα ή κερ τούτων. Έστι και παροιμιώδες. «Επει τους λύκους απέκτεινον τό παλαιόν έν τή Αττική, και νόμος ήν λυκοκτονεΐν· διό ό μέν φονεύων λύκου τέκνον, τάλαντον έλάμβανεν, ό δέ τέλειον, φασι. Λέγομεν ήμεί, ά τι ταύτης «Του σκύλου ό γιδός (της σκύλας ή κόρη) δέν τον λυπάται μηδ' άν σκυλί.— χαρά 'ς τή σκυλινη καρδιά!

Κόκκυ ψωλοι πεδίοδε. Αντι του κόκκυγος κρίζοντος, τά πεδια θερίζομεν· άλλως. Επί των Αίγυπτίων ήσαν ψωλοι πολλοι, και όταν ό κοκυός ειπη κόκκυ, τότε όλοι ψωλοι ήρχοντο εις τό πεδιον. Ψωλός, λεπτοθερμος, και άκροψωλος ό επί βραχύ τοιοϋτος, ή ό ασχήμων κατά παρατάσιν του μοριου. «Ημείς οϋχι επί της έποχής του θερισμου, άλλ' επί της ταχείας αναπτύξεως των γεννημάτων κατά τον Μάρτιον, λέγομεν· «Ο Μάρτης έδιαλάσσε, μικρά μεγάλ' άπανω· (πρός τά γεννήματα, σηκωθήτε και δσα είθεε μικρά και λ. π.)

Οϋδεις με θεωρεί, πλην ό περιπτόμενος όρνις, ή «Οϋδεις οίδε τί ώμίλησα, πλην γε εί τις όρνις. Παροιμία λεγομένη επί των άγνωστων. Παίζοντες λέγομεν προς τά παιδια «Από ένα πουλάκι το έμαθα.»

Γάλα όρνιθών. Έν παροιμία επί των λιαν εύδαιμονούτων και πάντα κεκτημένων, ή επί των σπανίων και δυσευρέτων αγαθών. Απαραλλάτως λέγεται και παρ' ήμών «Έφερε και του πουλιου τό γάλα».

Τάδ' οϋκ ύπ' άλλων, αλλά τοίς αύτων πτεροίς αλισόμεθα. Αισχύλος λιθυστικην αύτην καλεί παροιμίαν· Πεποίηκε γάρ άετόν τρωνύμενον και λέγοντα ταύτα, επειδή είδε τό βέλος έπερωμένον και έμπεπαρμένον αύτῳ. Ταύτα ό παρ' Αριστοφάνει σχολιαστής. Λέγεται ή παροιμία αύτη και άλλως αέξ οικειών τά βέλη». Τώρα δέν ένθυμομαι άλλην των παρ' ήμίν αντίστοιχοσαν προς τήν αρχαίαν, ειμή «Ποιάς σοδγαλε τό μάτι σου; — «Ο άδελφός μου. — Για τόδο είναι βαθιά βγαλμένο.

Πέρδικος σκέλος. Επί των λεπτοπόδων, οϋς ήμείς σκώπτοντες καλοϋμεν τσιρλοκάνιδες.

Αίρε πληκτρον άμυντήριον. Παροιμία από χαλκοϋ πληκτρον, ό περιετίθεσαν τοίς άλεκτρούσιν έν τῳ μάχασθαι.

Μία χελιδών έαρ οϋ ποιεί. Αντιστοιχεί ή «Ένας κοϋκκος δέν κάνει τό κολοκαϊρι» ή «Ένας κανένας»

Κερκυραία μαστιξ. Παροιμία λέγεται γάρ Κερκυραίοις συνεχώς άταξίας γίνεσθαι· διά τό στασιάζειν οϋν έπεπόλασε παρ' αύτοίς ή μαστιξ, ώτε διπλαίς χρησθαι μεγάλας και έλεφαντοκόποις. «Ημείς έν τοιαύτη περιπτώσει λέγομεν «Βούρδουλας 'που σου χρειάζεται» ή «τό ξύλο 'βγήκεν από τον παράδεισο».

Ίκπεις.

Νέα χελιδών έστιν έαρος αρχή. Παροιμία· δοκει γάρ πως άμα τῳ έαρι φαίνεσθαι χελιδών.

Στέφανον μέν έχων, δίψη δ' άπολωλώς· ή «Δελφός άνήρ στέφανον μέν έχων, δίψη δ' άπολωλώς. Επί τιμωμένων μέν, αλλά πενιχρών και μεθύσων. Καί παρ' ήμίν «Ηντα σοϋ πιάνει κασιδιάρη· μόν' τό βελουδένιο σκιάδι.»

Αφύα εις πύρ. Επί των τέλος δέξ' λαμβανόντων· συμβαινει γάρ τήν αφύαν (άθερίαν) τάχιστα έψηθαι. Αντι ταύτης ήμείς λέγομεν «Ώστε νά 'πής άψε σβύσε». «Ώστε νά 'πής άμήνο.

Βολίτου δίκη. Προς τους επί μικροίς δίκας υπέχοντας· Βόλιτος δέ ή κόπρος του βοδός (βωδιά). «Ο Σόλωνος νόμος, κατά τον Σχολιαστήν, και του, βόλιτον ύφελόμενος κολάζει. — Δέν γνωρίζω άλλην παροιμίαν επί των τιμωρουμένων επί μικροίς, ειμή τήν «Έπταισε, γιατί κατούρησε σίραβά 'ς τον ήλιο.»

Πάντα κάλων κίνει· ή, πάντα λιθον κίνει. Επί των πάση προθυμια χρωμένων. Παρηκται δέ από των πλεόντων και χιμαζομένων και τά σχοινία ριπτόντων ούν ταις άγκύραις επί θάλασσαν, ώτε του κλόδωνος ρύσασθαι το πλοιον. «Η δέ παντα λιθον κίνει παρηκται εκ τοϋδε. Μαρδονίου ήττηθέντες έν Πλαταιαίς, φήμη καταείχεν, ώς έν τῳ περιδύλω της σκηνής θησαυρόν κατούρας άπολεσοποι. Πριάμενος ούν Πολυκράτης ό Αθηναίος τον όπον πολύν χρόνον έζήτει. Ως δέ οϋδέν έπέβαινε, πέμψας εις Δελφούς, έπηρώτα πως άν εϋροι. Τόν δέ Αποκλωνα άποκρίνασθαι φασι, Πάντα λιθον κίνει.

37. Δοΐδου αϋξει. Επί των λιαν μικρών, ή επί των αυξανόμενων, φησι· ό Χρυσίππος· αλλά και επί των μικρών· μενοντων εϋρηται ή παροιμία· ό γάρ δοΐδου μικρός έστι και στρογγύλος.

Σαίνεις δάκνουσα και κύων λαιθαργος εί· επί των υποκρινόμενων δηθεν εϋνοείν, έπιβουλεύόντων δέ λάθρα.

Πόλλ' οΐδ' αλώπηξ, άλλ' έχινος έν μέγα. Ομοία τῳ άνωτέρω. Κύων λαιθαργος, λέγεται ή λάθρα προσιούσα και δάκνουσα (κρυφοδακτ)· ή δέ αλώπηξ λέγεται και κερδω διά τήν κερδοσύνην, τοϋτέστι τήν πανουργίαν.

«Ερβ' εις μακαρίαν, «Αγα' εις μακαρίαν, Βάλλ' εις μακαρίαν. Κατ' εύφημισμόν άντι του, εις όλεθρον· έπει και οι θενωτατες μακαρται έλέγοντο. «Αλλως. Μακαρία Ηρακλέους θυγάτηρ, ήν Αθηναίοι υπέρ αύτων άποθανοσαν πολυτελώς έθαψαν. «Αλλως. Παροιμιώδες, Βάλλ' εις μακαρίαν, οι μέν κατ' εύφημισμόν έδέξαντο λέγεσθαι άντι του, βάλλ' εις δειλαιδίτητά. Μακαρίαν γάρ έν βδου χωρίον διατυποσιν. Οι δέ τήν Μακαρίαν θυγατέρα φασι του Ηρακλέους, ήγε κατά τήν επί τας Αθήνας Εδρουσθέως στρατείαν, των Αθηναίων μη εκδιδόντων αύτῳ τους Ηρακλείδας, προς τον του έλέου βωμόν καταφυγόντας, χρησημοϋ δοθέντος, τους Αθηναίους νικήσειν, εί τις των Ηρακλείδων προς θάνατον εκούσιον εκδῳ έαυτόν, κατέσφαξεν έαυτην, ως έν Ηρακλείδαις Εϋριπίδης. Ης τον τάφον άνθεσι και ατεφάνοις τιμώντες οι Αθηναίοι, ως των Αργείων ήττηθέντων, έπέλεγον «Βάλλ' εις Μακαρίαν. Τό μέν οϋν

πρώτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοῦς εἰς θάνατον ἢ παρομιμία ἐλέγεται, ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. Ταῦτα οἱ Σχολιασταί. Ἡμεῖς σήμερον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λέγομεν ἂν ἄμε' εἰς τὸ καλὸν, ἢ, εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Εἴ τις εἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. Λέγουσιν δι' Ἀριγνώτος κιθαρωδὸς ἦν, ὃς δε τὸν ἄρθιον καλούμενον νόμον καὶ τὸν λευκόν, οἷτινες ἐθαυμάζοντο τῷ τότε χρόνῳ. Ἄλλως, παρομιμία ἐπὶ τῶν πάνυ φανερῶν. Ὁμοιάζει τῇ παρ' ἡμῖν «δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα».

Εἰρήνη.

Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπνηροῦντο σκάφας. Σχ. ἄμα, πυράμα, ἐργαλεῖά τινα ἐπιτήδεια πρὸς τὸ ἀνορύτιν. Ἀναλογεῖ κάπως ἢ παρομιμία αὕτη πρὸς τὴν «Γαῖά σου, Γιάννη» Κουρκιά σου σπέρνω.»

Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥίπος πλείους ἢ «Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥίπος πλείους. Ἡ μὲν ἐπὶ τῶν φιλοκερδῶν, ἢ δὲ ἐπὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ. Σχ. Ῥίψ ἱμαντῶδες φυτὸν, παρὰ τὸ ῥέπω ῥέψ και ῥίψ, καὶ ῥίπσει τοὺς κλάδους τῆς ἰτέας ἄλλος ῥίψ, φρύγανον, ψιάδας.

Ἀρχομένων οἰκῶν, καὶ ληγουσῶν κολοκυνθῶν. Παρομιμία παρὰ τῷ Σχολιαστῇ ἀνάλογον ταύτη ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γλώσσῃ δὲν γνωρίζω.

Κέφρος ὠδίνει. Ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων μὲν με γάλα, μὴδὲν δὲ ἀξίον τῆς ἐπαγγελίας ποιοῦντων. Σχ. Εὐθὺς ζῶν ὁ κέφρος ἐκ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέγουσιν, ἐσθίοντα τὸν ἀφρόν. Εἶναι δὲ αὐτὸν πολὺν μὲν ἐν τοῖς πεπερσι, ὀλίγον δὲ ἐν τοῖς χρέασι, καὶ κεκραγῆναι ὠδίνοντα, ὅθεν τὴν παρομιμίαν. Κέφροι δὲ οἱ κοῦφοι καὶ ἐλαφροὶ τὰς φρεσὶ (μποῦφοι). Ἀντιστοιχεῖ τούτῃ ἡ ἀρχαία «ὠδίνον ὄρος καὶ ἔτακε μὲν» καὶ ἡ νεωτέρα «Ἄκουα καὶ Ἔιδρωνα, κ' εἶδα καὶ ἔεπαγίασα».

Ἡ κῶν τυφλά τίκται. Ἀπαράλλακτος ἢ παρ' ἡμῖν «Ἡ σκῶλ' ἀπὸ τῆ βιάσι τῆς κάνει τυφλά κουλούκια».

Οἰκοὶ μὲν λέοντες ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες. Ὁ Σχολ. λέγει παρομιμία, παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας, Οἰκοὶ λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ Λάκωνες.

Τρεῖς εἰσὶν ἰκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι. Παρομιμία παρὰ τῷ Σχολιαστῇ, ὃς προστίθησι αἰνέτις δὲ προστιθέασαι καὶ τοῦτο, ὡς φασι, ἀν ὡσι τραχεῖς, ἀν δὲ λείοι, τέτταρες κτλ..

Λυσιστράτη.

Κόνα δέρειν δεδαρμένην. Φερεκράτης ἐν δράματι εἶπε τοῦτο; ἔθην τᾶσσεται ἢ παρομιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἢ οἷς πεπὸνθασιν. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Σχολιαστοῦ ἔμοιγε ἀσαφής.

Κακὸν Ἀἰμίον. Παρομιμία παρὰ τὸ ἔθος παρὰ τὰς Ἀημνιαίας γυναῖκας πόντας οὐσας.

Οὐδὲν πιστὸν λύκῳ κερηνότι. Ἡ παρομιμία ἐπὶ τῶν μάτην χαιρόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ἀλλότρια ἀρπάζοντων.

Ἄετὸν τίκτοντα κἀνθαρός σε μαιεύσομαι. Ἡ παρομιμία ἐκ τοῦδε τὰ γὰρ ὡς τῶν ἀετῶν οἱ κἀνθαροὶ κυλιόντες διασφείρουσι.

Ἡρακλῆς ξενίζεται. Παρομιμία ἐπὶ τῶν βραδυόντων οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνουσιν ἄδηφάγος γὰρ ὁ ἦρω. Παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν βραδυόντων λέγεται «Πῆγε γιὰ μαμμῆ, καὶ κάθησε λοχου».

Κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔστιν οἰκία ἀνευ κακοῦ. Παρομιμία παρὰ τῷ Σχολιαστῇ λέγεται ευνήθως καὶ παρ' ἡμῖν περὶ γυναικὸς «Ἀναγκαῖον κακόν».

Ἀχαρεῖς.

Ἄννος κριθάνον. Ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων δι' τὴν τῶν ἀρτῶν ἐν κριθάνῳ ὀπτῆσιν Ἄννος Αἰγύπτιος ἐπενόησε.

Ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. Ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ὑποδεχομένων. Ἴσχει δὲ ἀντὶ τοῦ κωλύει ἢ ἀποκλείει. Ἀντιστοιχεῖ τῇ παρ' ἡμῖν «Ἐχει πόρτα ἀνοικτή».

Ἄιδος κυνή. Παρομιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοῦς διὰ τινῶν μηχανημάτων τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἄιδος κυνή, ἢ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα εδειροτόμησεν.

Ἐπ' ἀκρων τῶν οὐρύων. Ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων εἰώθασαι γὰρ οἱ ἀλαζόνες ἐπ' ἀκρων οὐρύων βαδίζειν. Παρ' ἡμῖν τὸ «εἰς τὰ οὐχία μου στέκω» σημαίνει τὸ «εἶμαι προθυμώτατος καὶ ἐτοιμώτατος».

Ἡ Σκυθῶν ἐρημία. Οἱ Σκύθαι αἰοικοὶ ὄντες καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν φερόμενοι αἰτιοὶ ἑαυτοῖς δαέθρου γίνονται (Σχολ.) Ἡμεῖς λέγομεν ἂν Ἐρημιά καὶ σκοτεινιά ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Περὶληψις τοῦ ἐκ Βαγδατίου (Ἀραβίας) ταξειδίου μου μέχρι Καλκούττας.

Ἐκ Βαγδατίου ἀναχωροῦν τακτικῶς δύο ἀγγλικά ἀτμόπλοια τῆς ἐταιρίας The Engrates and Tigres Steamer Navigation Company, καὶ εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρας διὰ τοῦ ποταμοῦ Τίγριος καταβαίνουν εἰς Βασσόραν (Bassorah) προεγγίζου εἰς Kut, Hamarab, Ezras' Tomb ἤτοι ὁ τάφος τοῦ Ἰσδρα) Garra, ἔπου ἐνόησαν οἱ δύο ποταμοὶ Τίγρις καὶ Εὐφράτης, καὶ τέλος εἰς Bassorah' ἐκείθεν δι' ἄλλων ἀτμοπλοίων τῆς ἐταιρίας British India Steamer Navigation Company, καὶ εἰς 16 ἢ 17 ἡμέρας φθάνου εἰς Bombay (Βομβάν), προσεγγίζου εἰς 1 x ο πρὸς τὸ στόμιον τῆς θαλάσσης ὅπου ὑπάρχου μόνον δύο τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ἐνόησαν τὴν Εὐρώπην μὲ τὰς Ἰνδίας διὰ τοῦ ὑποδρυγίου τηλεγράφου, ἔπειτα Bushige, Linga, Bede-Ahaba, ἀπαράλλαι Περσικαὶ πόλεις μὴ ἔξει λιγὸν ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Muskat εἰς τὴν Ἀραβίαν μικρὰ παράλιος πόλις θυρωτάτη, αὐτοδιοικητος ὑφ' ἐνὸς Σέχα, Guader ὅπου ὑπάρχει μόνον τηλεγραφικὸς σταθμὸς, Kufacheo

νία ἀγγλικὴ πόλις εἰς τὸ Indostan, καὶ τέλος Bombay. Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ὠραιότατη καὶ ἐμπορικωτάτη καὶ πρωτεύουσα τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν. Ἄξια λόγου ἔχει τὸ Μουσέον, τὸ Νομισματοκοπεῖον, τὸν κήπον τῆς Βασιλίσσης, τὴν Μητρόπολιν St Thomas καὶ τινὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα καὶ Νοσοκομεία. Τὸ κλίμα εἶναι μὲν θερμὸν πλὴν ἀρκετὰ ὑγιεινὸν μὲ κατοίκους (700,000) ἑπτακοσίας χιλιάδας τὸ πλεῖστον Ἰνδοὺς, διωκόμενους, Εὐρωπαίους καὶ τινὰς Ἰουδαίους. Ἐκ Bombay διὰ Calcutta ταξιδίον διὰ θαλάσσης εἶναι 14 ἡμέρας προσεγγίζον εἰς διαφόρους παραλίους πόλεις, τὸ δὲ κατ' εἰσὶν διὰ σιδηροδρόμου εἶναι 5 ἡμέρας, μὲ τὴν διαφορὰν καθε ἐπιβάτης δὲν πρέπει νὰ κουβαλῆ μαζὺ του βάρους περισσότερον τῶν 80 λιτρῶν μέχρις ὅτου τελειοποιήῃ ἢ ἢ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου. Οἱ κυριώτεροι σταθμοὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Ἀπὸ Bombay εἰς Nagpore μίλια 529, ἀπὸ Nagpore εἰς Jubbulpore δι' ἀμαξίτου δρόμου μίλια 162 ἄρας 30, ἀπὸ Jubbulpore εἰς Allahaba διὰ σιδηροδρόμου μίλια 329, ἀπὸ Allahabad εἰς Jumalpure μίλια 331 καὶ ἀπὸ Jumalpure εἰς Nowrah μίλια 298, ἀπὸ Nowrah ἐντὸς ἐνὸς μιλίου διαπερῶντες τὸν ποταμὸν Γάγγην δι' ἀτμοπλοίου φθάνου εἰς Calcutta.

Ἡ πόλις Καλκούττα κτισμένη κατὰ μίκρας τοῦ ποταμοῦ Γάγγου καὶ ἀπέχουσα 65 μίλια τῆς θαλάσσης εἶναι ὠραιότατη καὶ ἐμπορικωτάτη μὲ ὠραίας καὶ μεγάλας οἰκοδομὰς καὶ πρωτεύουσα τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἄξια λόγου εἶναι τὸ Παλάτιον τοῦ αἰοικτοῦ καὶ τὸ Μουσέον, ὁ ποταμὸς (Ganges) Γάγγης διαχωρίζου τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν Nowrah εἶναι 1)2 μιλίον πλάτος καὶ ἀρκετὰ βαθὺς ὥστε ταξιδεύου μεγάλα φορτηγὰ πλοῖα κἄνα βοηθούμενα διὰ τῆς τακτικῆς παλιόβλας εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται.

Κλίμα. Τὸ κλίμα εἶναι θερμώτατον κατὰ μίλιον φθάνον τοῦ 110 Reomour ὑγρὸν καὶ νοσηδὸς ἢ Χολέρα δὲν λείπει δι' ὅλον τὸ ἔτος, βροχερὸν ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουνίου μέχρι Ἰουλίου ἀδιακόπως. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων μεταβαίνου καὶ εἰς μικρότατα ἀποστήματα διὰ κλειστῶν ἀμαξῶν, ἀπὸ ἀρχῆς Μαρτίου μέχρι τέλη Σεπτερίου μᾶς ἀερίζου ἡμέραν τε καὶ νύκτα διὰ κρεμαστῶν Βάγκων, ἄλλως τε δὲν ἀντέχομεν. Ἐκαστος ὑποχρεοῦται νὰ ἔχη τοῦλάχιστον δέκα Ἰνδοὺς ὑπηρέτας πληρώων ἕνα ἕκαστον ἀπὸ 20 εἰς 25 δραχμ. καὶ ὁ καθεὶς εἶναι περιωρισμένος εἰς τὸ ἔργον του, τὰ ἔξωδκ εἶναι λίαν ὑπέρογκα, παραβαλλόμενα δραχμ. 10 μὲ 1 εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνδύματα. Αἱ ἐνδύματα ὁ κοινὸς λαὸς φέρει μόνον 5 πήγεις πανὶ περιτυλισσῶν μόνον τὰ κρύφια μέλη του, τὸ δὲ ὁ πόλοιπον εἶναι σῶμα του ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν τὴν δὲ χειμῶνα ἤτοι Σεπτεριὸν Ἰουλίου καὶ Ἰανουάριον χρειάζονται ἄλλας τόσας πήγεις πανίου διὰ νὰ σκεπάσωσι τοὺς ὤμους των καὶ διὰ χρῆσιν ἐφαπλώματος οἱ τῆς καλητέρας κοινωνίας ἐνδύονται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, πλὴν καλύπτου ὄλα τὰ μέλη των διὰ λευκοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος, τὸν δὲ χειμῶνα φέου λαμπρὸν λαχόρι' αἱ κεφαλαὶ ὅσον τῶν πρώτων ὡς καὶ τῶν ὑστέρων τὸ πλεῖστον μέρος εἶναι ἀσκεπτις καθημερινῶς λούζου ὅλον τὸ σῶμα των εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ καθαρίσου τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν των.

Τροφή. Ἡ τροφή των εἶναι ψάρια, ρύζι, γάλα, σπόροι καὶ

διαφορα ὀπωρικά' (ἀπαγορεύονται θανασιμῶς τὸ κρέας καὶ αἰνοποῦματα), ὅν τοῖς ἄλλοις δὲ μασοῦν ἀδιακόπως φῶλλον τι μεμιγμένον μὲ τινὰς σπόρους, ἔπερ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ μετριάζῃ τὴν δίψαν, νὰ κοκκινίξῃ τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν, ὥστε νομίζει τις ὅτι φέρει αἷμα εἰς τὸ στόμα.

Ἦθη καὶ ἔθιμα. Ὁ λαὸς ἐν γένει τῶν Ἀνατολικῶν μερῶν εἶναι ἔξυπνος καὶ πονηρὸς εἰς τρόπον ὥστε ἢ πρῶτα βάσει ἐνὸς ξένου εἶναι νὰ προσφυλαγῇ ὅσον ἔνεστι ἀπὸ τὰς πονηρίας καὶ καταχρήσεις των, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ τιμιωτέρου. Χαιρετῶσιν ἐνόηοντες τὰς δύο παλάμας καὶ φέροντές τας καθέτωσ πρὸς τὴν μύτην των μὲ τινὰ κλίαιν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκφωνοῦντες τὰς λέξεις *Selam Saab* ἤτοι Χαίρετε Κύριε τὰς τῆς καλῆς κοινωνίας γυναῖκας σπανίως δύναται νὰ τὰς ἴδῃ τις αἰ τῆς κατωτέρας τάξεως ὅμως εἶναι σχεδὸν γυμναὶ, καλύπτουσαι διὰ τινος ὑφάσματος τὸ στήθος καὶ τὰ μέλη των φέρουσι εἰς τοὺς βραχίονας των διαφόρους κρικοὺς ὕελινους ἢ μεταλλίνοὺς πρὸς χρῆσιν βραχιολίων, καὶ εἰς τὴν μύτην ἔχουσι περασμένον ἕνα κρικὸν ἀρκετὰ μέγαλον, οἱ δὲ ἄνδρες ἔχουσι ἕνα ζωστήρα μεταλλίον ἢ ἀργυροῦν, διὰ νὰ ἐπιθέσουσι τὸ ὑφασμα ἔπερ καλύπτει τὰ μέλη των, εἰς τὸν λαϊκὸν των ἕνα περιδέρκιον, καὶ εἰς τὰ ὠτία των ἔχουσι διαφόρους κρικοὺς μεταλλίνοὺς, ἀργυροῦς ἢ χρυσοῦς, πολλὰκις δὲ καὶ πολυτίμους λίθους οἱ ἔχοντες τὰ μέσα.

Γάμος. Μίαν μόνον γυναῖκα δύναται νὰ λάβῃ ὁ Ἰνδὸς, ἢ πολυγαμία ἀπαγορεύεται θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς ἀποθαινότος τοῦ ἀνδρὸς ἢ γυνῆ πρέπει νὰ καθ' ὅμοῦ μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τῆς ζωῆς ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἢ Κυβέρνησις τιμωρεῖ ἀσπτηρῶς τὰς αὐτουργίας ὡς ἐκ τούτου ἢ γυνῆ θεωρομένη ὡς συναποθαινοῦσα, δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον τινὲς δὲ θρησκομανεῖς ὅταν δύναται ν' ἀποφύγουσι τὰ βλέμματα τῆς Κυβερνήσεως, συγκαλόνται ζῶσαι εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς των.

Θρησκεία. Ἡ θρησκεία των εἶναι εἰδωλολατρία, προσκυνοῦν δὲ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς ὅς καὶ οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ὅν τοῖς ἄλλοις τὸν ποταμὸν Γάγγην, ἐφ' οὗ καὶ ὀρρίζονται ὁ μεγαλύτερος τῶν ζώντων Ὄων εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον Ceylon' πλὴν οὐδαὶ δύναται νὰ τὸν ἴδῃ ὄντες ἀμαρτωλοί. Εἰς τοὺς ναοὺς των ἔχουσι εἰδωλὸν τι κατεργασμένον ἢ λίθινον, ἢ ἀργυροῦν, ἢ χρυσοῦν, καὶ ἕκαστος προσκυνεῖ κλινῶν πεντάκις τὴν κεφαλὴν του μέχρι ἰδαφους καὶ καλύπτων τὴν πρόσωπὸν του μὲ τὰς πλάμας του τοιαῦτα εἰδωλα ἔχουσι εἰς διαφόρους κορμούς, δένδρων. Προσευχόμενοι πρέπει νὰ καθαρισθοῦν πρῶτον, καὶ εἰ δυνατόν μὲ τὸ νερὸν τοῦ Γάγγου, καθημερινῶς πρέπει νὰ χρίωται μὲ μίαν ὕλην κοκκίνην ἢ λευκὴν, ἢ κυτρίνην εἰς τὸ μέτωπόν των, μύτην, ὠτία, στήθος καὶ βραχίονας τὸ χρίσμα αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται παρὰ τῶν ἱερῶν των ὀνομαζόμενον (Βραχμάνες), διακριτικὸν αὐτῶν σημεῖον εἶναι μία κλιστὴ κρεμασμένη πλαγιῶς ἀπὸ τὸν τράχηλον μέχρι τῆς μέσης τοῦ σώματος των. Ἐξ αὐτῶν οἱ πλεῖστοι ἐργάζονται, προσπορίζόμενοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν' πολλοὶ τῶν τοιαύτων φακῆραι, καλούμενοι, διὰ νὰ σώσουσι τὴν ψυχὴν των, βασιανίζουσι βαναύσους τὸ σῶμα των, κοιμώμενοι εἰς σκληρὰ καὶ ἀκαυθόθεις κλινὰς, ἄλλοι ἔχουσι πάντοτε τὰς χεῖράς των πρὸς τ' ἄνω, ὥστε πᾶσαι αἱ κυκλοφορεῖ τοῦ αἵματος μαρναῖαι αὐτάς, ἄλλοι δὲ κρεμοῦν βαρεῖας πέτρας εἰς τὸν

λαιμών των, και άλλα πολλά βλαπτικώς μεταχειρίζονται παντός. Ἰδιῶς εἰδωλολάτρου τὸ σῶμα μεταβάλλεται καὶ εἰς τὸν ἀέρα εἰς τινὰ δὲ μέρη ἔχουν μεγάλας λαοκκίας καὶ ῥίπτουν τοὺς νεκροὺς τῶν εἰς ἄλλα δὲ μέρη λέγουσι ὅτι ἀφίπνουν τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀταφῶν καὶ οἱ γῦπες ὁ κατασπαράζουσι πιστεύουσιν ὅτι ἡ ψυχὴ ἐξερχομένη τοῦ σώματος μεταβαίνει ἀμέσως εἰς ἄλλο σῶμα ἀνθρωπίνῃ ἢ ζώου, ἢ ἀλόγου τῶν πράξεών του πιστεύουσιν ὅτι ἕκαστος μετὰ θάνατον ὑποχρεούται νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του πιστεύουσιν ὅτι μετὰ ἐν ἔτος ὁ νεκρὸς ἐπανάγεται εἰς τὸν κόμον διὰ μίαν σιγαμῆν, ὡς ἐκ τούτου οἱ συγγενεῖς του εἰς τι μέρος παρακαταθέτουν ὀπωρικὰ ἢ να δταν ἔθνη ὁ νεκρὸς νὰ φάγῃ, αὐτὰ τὰ ὀπωρικὰ τὰ τρώγουσι οἱ Ἴερακεῖς καὶ γῦπες οἵτινες πλεονάζουσι εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Ἰνδιῶν. καὶ οἱ συγγενεῖς του νομίζουσι ὅτι τὰ ἔφαγεν ὁ νεκρὸς. Οἱ Ἴερακεῖς καὶ γῦπες εἶναι σχεδὸν ἡμεροὶ αὐτοὶ καθιερζοῦν τοὺς δρόμους ἀπὸ τὰς σπιτιμέναις ὕλας. Ἰπάρχει ἀρροσίς τις εἰδωλολάτρων, οἵτινες πιστεύουσιν φωτικὸν ὡς τὸ ὑπερτατον ὄν, διὰ τοῦτο ἡμέραν καὶ νύκτα ἔχουν πάντοτε φωτικὴν ἀνημμένην αὐτοὶ εἶναι πλέον τι ἐξευγενισμένοι, τρώγουσι κρέας καὶ κάθε τι ὑπερ ὁ στόμαχος τῶν ἐπιδέχεται ὀνομάζονται δὲ *Harjai* οἱ τοιοῦτοι θεωροῦνται ἀκάθαρτοι παρὰ τῶν ἄλλων εἰδωλολατρῶν. Κάθε Ἰνδὸς φέρει πάντοτε δύο οὐρεχάλακινα δοχεῖα. τὸ μὲν διὰ τὸ νερὸν, τὸ δὲ διὰ τὴν τροφὴν του ἐν ποτε εἰς ἐγγίστην τὸ δοχεῖον τοῦ ἄλλου θεωρεῖται ἀκάθαρτον τὸ ἐμπριεχόμενον, καὶ ὑποχρεούται νὰ τὸ βίβῃ πρὸς κίτριον τοῦ Ἰνδοῦ ἐκ τοῦ Μουσουλμάνου. ἕκαστος ἐντὸς τοῦ χρίσματος πρέπει νὰ φέρῃ ἕνα κομπολόγιον εἰς τὸν λαιμὸν του. τὸ ξύρισμα γενέων καὶ μουστάκων, συγχωρεῖται κατὰ τὴν διάθεσιν ἑκάστου Ταῦτα πρὸς τὸ πρᾶξ. Πληθυσμὸς Καλοῦττας 300,000 χιλιάδες.

Γ. Α. ΠΟΥΛΧΡΟΝΙΔΗΣ

Ὁ ρητινίτης τῶν ἀρχαίων.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀρχαιολογοὶ νομίζουσι ὅτι ὁ ἐν Ἑλλάδι πινομένος σήμερον ρητινίτης οἶνος δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀπὸ μὲν τῶν παλαιῶν συγγραφέων μνημονεύοντος αὐτοῦ. Καὶ ὁ παρ' ἡμῶν δὲ σφόδρος Γάλλος, κ. Βυρνούφ, διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς σχολῆς, τὰ αὐτὰ νομίζει, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ δημοσιεύσει ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν δύο Κόσμων μακρὰ περὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος διατριβῇ, ἐνθα πρὸς τοὺς ἄλλοις, φαίνεται παραπονούμενος τρόπον τινὰ καὶ διὰ τὴν παρ' ἡμῶν χρῆσιν τοῦ ρητινίτου, ὅστις ἤρχισα νὰ κατασκευάζηται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπὸ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Τὴν χρῆσιν λοιπὸν τῆς ρητινίτης ὁ κ. Βυρνούφ θεωρεῖ μειονέκτημα τῆς ἐλληνικῆς οἰνοποιίας καὶ διὰ τοῦτο συσταίνει τὴν κατάργησιν αὐτῆς, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν διὰ τῆς παρὰ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ συνειθισμένης κατασκευῆς τοῦ οἴνου. Ὁ Ἑλληνας δὲ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀποθνήσκει διὰ

τὸν ρητινίτην, διότι καὶ ἀμέχρι τοῦδε οἱ ἀρχαιολογοὶ δὲν ἀνεκάλυψαν τὴν καταγωγὴν του. αὐτὸς πείθεται ὅτι καὶ ὁ ρητινίτης εἶναι ἐν τῶν πολλῶν κληροδοτημάτων, ἅτινα διαδοχικῶς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διασώθησαν ἐν Ἑλλάδι μέχρι τῆς σήμερον. Ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες παραδεχόμεθα ἀβασανίστως ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπινον ρητινίτην. Ὁ σάκις δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀναγινώσκωμεν τὴν λέξιν οἶνος, εὐθὺς ἐνθυμούμεθα τὸν εὐοσμὸν ρητινίτην.

Σήμερον ὁμοῦ ἀφοῦ προώδευσαν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἐπιστήμαι εἶναι δικαίον καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ φέρωμεν λόγους ἐπιστημονικῶς πείθοντας ὅτι τῷ ὄντι οἱ ἀρχαῖοι ρητινίτην ἐχρῶντο. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι δυσασπόμενον, ἀφοῦ ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἢ οὐδεμίαν ἢ πολλὰ ὀλίγας, καὶ ταύτας δυσσώριστους, μαρτυρίας ἔχομεν. Ἄλλ' ὁμοῦ τὰ ὀσημεραὶ ἀνακαλυπτομένα ἐν Ἑλλάδι ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης, οἶον ἀγάλματα, ἀγγεῖα, νομίσματα, οὐκ ὀλίγον συμβάλλονται πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν. Τὰ ἀνακαλυπτόμενα μνημεῖα τῆς τέχνης μαρτυροῦσι ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπινον ρητινίτην, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ. Τούτο δὲ ἐπιστημονικῶς ἀπέδειξε, κατ' ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, εἰς τὸν κ. Βυρνούφ τῷ ἐλληνικῷ Πανεπιστημίου, ὁ εὐφυὴς βοτανικὸς κ. Ὀρφανίδης, μετὰ πολλῆς εὐτρυφείας καὶ χριστός.

Ὁ κ. Ὀρφανίδης, μελετῶν πρὸ μικροῦ τὰ ἀρχαῖα νομίσματα τῶν Ἰονίων νήσων, ὅπως ἐπιφέρει τὰς κρίσεις του ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπεικονιζομένων φυτῶν, ἀνεκάλυψε καὶ τὸν ρητινίτην τῶν ἀρχαίων. Ἡ περὶ τούτου κρίσις αὐτοῦ δημοσιεύθη ἐν τῇ ἀρτίως ἐκδοθεισῇ δαπανατικῇ τοῦ Πανεπιστημίου Συλλογῇ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων τῶν Ἰονίων νήσων. Το νόμισμα, ὅπερ ἐμελέτησεν ὁ κ. Ὀρφανίδης, εἶναι Κερκυραϊκόν, φέρων ἀριθμὸν 133 τῆς ῥηθείσης συλλογῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πρᾶσώπου τοῦ νομίσματος τοῦτου φέρεται ἀπεικονισμένη κεφαλὴ Βάκχου νεανική, ἐστεμμένη διὰ φυλλῶν κλήματος, ὀπισθεν, δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου προσώπου, ἀπεικονίζεται θύρτος ὀρθὸς ἔχων ἐν τῇ κορυφῇ κώνον πίτυος ἢ πεύκης. Ἡ δὲ βράβδος αὐτοῦ εἶναι περιδεδεμένη διὰ δύο ταινιῶν κυματιζομένων πρὸς τὰ ἀριστερὰ, περιδεδεμένων διὰ βρόχων, μεθ' ὧν συνδέεται φύλλον κισσοῦ μετὰ τοῦ μίσχου του (οὐραῖα του), πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ αὐτὸ, ἀλλ' ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἄνω. Ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ νομίσματος ἐκατέρωθεν τοῦ θύρτου φέρεται ἀπεικονισμένον Κ. κεφαλαῖον πρὸς τὰ ἀριστερὰ, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ Ὁ δηλοῦσι δὲ συντετημημένως ΚΟΡΚΥΡΑ ἢ ΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝ. Ἐκ τοῦ ἐν τῷ νόμισματι τοῦτω κωνοφόρου θύρτου καὶ τῆς εἰκόνος Βάκχου ἀνακαλύπτει ὁ κ. Ὀρφανίδης τὸν ρητινίτην τῶν ἀρχαίων μάλα πιθανῶς. Ἡ δὲ περὶ τούτου κρίσις αὐτοῦ ἔχει ὡς,

«Ὁ θύρτος, ὡς γνωστὸν, συνέκειτο ἐκ βράβδου φερούσης κατακορύφως κώνον πίτυος ἢ πεύκης, περὶ ἣν εἰλίσσετο κλάδος ἀμπέλου ἢ κισσοῦ. Ἐνταῦθα δὲ καλῶς διεγνώσθη ὅτι τὸ ἐν καὶ μόνον φύλλον τοῦ γυμνοῦ τούτου θύρτου εἶναι ὑποτρίλοβον φύλλον κισσοῦ μετὰ τοσοῦ μίσχου του (καὶ οὐχὶ τοσοῦ καυλοῦ του, ὡς ἀναφέρεται καὶ ἐτυπώθη ἴσως κατὰ λάθος, διότι καυλὸς δὲν ὀνομάζεται τοῦ φύλλου ἢ οὐρά, ἀλλ' ὁ πρὸς τὸν οὐρανὸν διευθυνόμενος ἄξων τοῦ φυτοῦ ὁ φέρων τὰ φύλλα.) Ὁ,τι ὁμοῦ ὡς πρὸς τοὺς θύρτους νομίζω ἀξίον ἐξετάσεως εἶναι ἡ σχέσις τῶν στροβίλων τῆς πίτυος καὶ πεύκης μετὰ τῆς ἀμπέλου. Τὸ ζήτημα τοῦτο λύεται διὰ τῆς ἀπλῆς ἐκθέσεως συνειθεσίας τινός, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐχούσης τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ ἣν καλὸν νομίζω νὰ περιβάλω ἐνταῦθα, χάριν τῶν ξένων ἀρχαιολόγων, τῶν ἀγνωσούντων τὰ καθ' ἡμᾶς. Ἀνεκὰθεν, καὶ σήμερον κατ' ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα σχεδόν, κατασκευάζουσι τὸν κοινὸν οἶνον ῥίπτοντες ρητινίτην πεύκης εἰς τὸ γλεῦκος, πρᾶγμα ὅπερ, πλὴν ἡμῶν, τὸ πάλαι καὶ ἄλλα ἔθνη, ἰδίως δὲ οἱ Γαλάται ἐπρακτοῦν, σήμερον δὲ οὐτε αὐτοὶ, οὐτε ἄλλο κανέν τῆς Εὐρώπης ἔθνος κάμνει, διὸ καὶ μόνον οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες γνωρίζουσι τὸν ρητινίτην οἶνον, διὸ κατ' ἑκάστην σπένδουσι τῷ Βάκχῳ καὶ τοῖς ἀγνωσούντες τὴν οὐσίαν τοῦ θύρτου ἐν ᾧ οἱ τῆς Εὐρώπης ἀρχαιολόγοι, καλῶς γινώσκοντες τὴν οὐσίαν τοῦ θύρτου τῶν ἀρχαίων, ἀγνωστοῦσι τὸ κοινότατον τῆς Ἑλλάδος ἔθνος, καὶ τὸν ρητινίτην οἶνον τῆς, τὸν ἐξηγοῦντα διὰ τοῦ παναρχαιοτάτου τρόπου τῆς κατασκευῆς του αὐτῆς τὴν σχέσιν τῆς πεύκης μετὰ τῆς ἀμπέλου. Ἄλλὰ ὡς εἶπαι παρ' ἡμῶν καὶ ἕτερον τι ἐπίσης ἀρχαῖον. Πολλοὶ τῆς Ἑλλάδος οἰνοποιοὶ, ἀντὶ πευκίνης ρητινίτης βλάπτουσι εἰς τὸ γλεῦκος κώνους πίτυος τεθλασμένους, οὗς καὶ κοῦνοὺς καλοῦσιν, ἵνα δώσωσιν αὐτῷ γεῖναι ἀρωματικὴν καὶ εὐχάριστον, ἀνευ κινρίας μεγάλης, ἢ ἐπιφέρει συνήθως ἡ ρητινίτη, καὶ μάλιστα ἡ πολλή. Ὅτι δὲ καὶ τὰ δύο ταῦτα εἶδη τοῦ οἴνου κατασκευάζοντο παρὰ τῶν ἀρχαίων μαρτυροῦσι μὲν πολλοὶ συγγραφεῖς, ἰδίως δὲ ὁ Διοσκορίδης (Βιβλ. Ε'. κεφ. μγ') ἀναφέρων ὅτι ἐὸ ρητινίτην καὶ κατὰ τὰ ἔθνη σκευάζεται πλεονάζει δὲ ἐν Γαλατίᾳ διὰ τὸ ἀποξύνεσθαι τὸν οἶνον ἀπεπάντου μενούσης τῆς σταφυλῆς, διὰ τὸ φύκειν, εἰ μὴ παραπλακῆ πευκίνη κ. τ. λ.» Ἐπινον, λοιπὸν, καὶ οἱ πατέρες τοῦ κυρίου Edmond About ρητινίτην οἶνον, διὸν τσοῦτον ἀσπλάγχως μᾶς ἐψέξεν ἐν τῇ 123 σελίδι τῆς γνωστῆς διὰ τὰς εὐφειάς, ἀλλ' ἀδίκους συκοφαντίας, τῆς Grèce contemporaine. Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ πέμπτον βιβλίον τοῦ ὁ Διοσκορίδης (κεφ. μδ') ἀναφέρει καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ στροβιλίτου οἴνου, ἥτις ὅπως ἐγένετο πάλαι ποτὲ, ἀπαράλλακτως γίνεται καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν. — Στροβιλίτης δὲ σκευάζεται,

«ἐναποβρεχομένων τῷ γλεῦκει στροβίλων προσφάτων καὶ τεθλασμένων.» Ἄλλοι δὲ ἀναφέρουσι ὅτι τὸν στροβιλίτην τοῦτον οἶνον ἐκάλουν καὶ κωνίαν, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ῥιπτομένων κώνων. Ταῦτα πάντα νομίζω ἐξηγοῦσι τὴν σχέσιν τῆς πίτυος καὶ πεύκης μετὰ τῆς ἀμπέλου, διὸ καὶ οἱ βακχικοὶ θύρτοι ἔφερον κατακορύφως κώνον πίτυος, ἢ πεύκης.» (Μέριμνα).

— Ἡ «Ἱατρικὴ Ἐφημερίς» τῶν Βρυξελλῶν ἀναφέρει, ὅτι ἀνεκαλύφθη τυχαίως ὅτι ὁ ἐκ ξύλου ἀνθραξ θεραπεύει τὰς ἐκ κουσίματος πληγὰς. Τεμάχιον ἀνθρακὸς ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῆς πληγῆς πράναι ἀμέσως τὸν πόνον, ἀφιέμενον δὲ ἐπὶ μίαν ὥραν θεραπεύει αὐτὴν ἐντελῶς. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶναι λίαν ὠφέλιμος, καθόσον τὸ μέσον τῆς θεραπείας εἶναι τοῖς πᾶσι προχειρότατον.

Ἄριθ 413.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.
Πρὸς τοὺς Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Ἑλληνικὰ
Σχολεῖα διευθύνοντας Ἑλληνοδιδασκάλους.
 Κοινοποιούμεν κατωτέρω διαταγὴν ἡμῶν πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην Πατρῶν περὶ ἐλέγχων τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν εἰς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν ὁμῶν.
 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1869.
 Ὁ Ὑπουργὸς
 Δ. ΣΑΡΑΒΑΣ.
 Ἀλέξ. Ι. Βλάχος.

Πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην τοῦ ἐν Πατρῶν Γυμνασίου.
 Διελθόντες τὰ περὶ σημειώσεις τῶν καθ' ἑκάστα βαθμῶν τῆς προόδου τῶν μαθητῶν ἐν τῷ ἐλέγχῳ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων, παρατηροῦμεν ὑμῖν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στέλλωνται οἱ τοιοῦτοι λεπτομερεῖς ἐλέγχοι πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον. Νὰ μένωσι δὲ ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ διδασκλήρου ἵνα γίνηται ἐξέλεγχος ἐν περιπτώσει ἀνάγκης. Ὅθεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον θὰ ὑποβάλλωνται, ὡς καὶ ἄχρι τοῦδε, διὰ τῆς Ἐφορείας, οἱ γενικαὶ ἐλέγχοι.

Αριθ. 3362.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Προς τους Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας και Έλληνικά
Σχολεία διευθύνοντας Έλληνοδιδασκάλους.

Προσεγγίζουσιν των γενικών εξετάσεων, υπενθυμίζομεν υμῶς και συνιστώμεν ὑμῖν τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν περὶ τούτων διατεταγμένων, ὡς και τὰ περὶ συντάξεως και τῆς ἐγκαιροῦ ἀποστολῆς τῶν τε προγραμμάτων και τῶν ἐκθέσεων παρηγγελμένα. Προς θέτομεν δὲ ἤδη, ὅτι τὰ μὲν προγράμματα πρέπει νὰ συνταχθῶσι κατὰ τὸ ἀπὸ δύο ἐτῶν ἐπισταλὲν ὑμῖν παρὰ τοῦ ὑπουργείου τυπικὸν πρόγραμμα, ἀνδ' ἔχητε παρατηρήσεις περὶ αὐτοῦ, νεωτέρας τῶν ἤδη ὑποβληθεισῶν, περὶ τῶν καθ' ἕκαστα μαθημάτων και τῶν ὠρῶν, θέλετε συντάξει περὶ τούτων χωριστὴν ἐκθεσιν και ἀποστείλει ἡμῖν ταύτην συγχρόνως μετὰ τὰ προγράμματα. Τὰ τῶν ἰδιωτικῶν παιδευτηρίων προγράμματα ν' ἀποσταλῶσιν ἡμῖν ἀφοῦ ἐξελεγχθῶσι καλῶς και διορθωθῶσιν ὑπὸ τῶν γυμνασιάρχων ἐκείνων, εἰς ὧν τὴν ἐπιτήρησιν εἶναι τεταγμένα.

Ἐπειδὴ δὲ σκοποῦμεν νὰ ἐμψυχώσωμεν εἰς τὸ στήδιον τῶν σπουδῶν τῶν τοῦς εὐφυεῖς, προσδεύοντας εἰς τὰ μαθήματα και χρησιμοθηεῖς ἅμα ὄντας ἐκ τῶν ἐνδεῶν μαθητῶν, ἀξιόχρηστον ἵνα ἐν ἰδιαιτέρῳ πίνακι σημειωθῶσιν οἱ ἐν ἐκάστῳ δημοσίῳ παιδευτηρίῳ τοιοῦτοι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ τε συλλόγου τῶν διδασκάλων ἢ καθηγητῶν και τῶν ἐκασταχοῦ ἐφορευτῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1869.

Ὁ Ὑπουργός
Δ. ΣΑΡΑΒΑΣ.

Αριθ. 1385.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Προς τους Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας και Έλληνικά
Σχολεία διευθύνοντας διδασκάλους.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν τὴν πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην Πατρῶν ἀπάντησιν ἡμῶν περὶ τῶν ἐνεκα μακρῶς ἀπουσίας ἀποβαλλομένων μαθητῶν εἰς γνώσιν και ὁδηγίαν ὑμῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1869.

Ὁ Ὑπουργός
Δ. ΣΑΡΑΒΑΣ.

Α. Ι. Β λ ά χ ο ς.

Πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην τοῦ ἐν Πάτραις Γυμνασίου.

Παραδεχόμενοι τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 412 τῆς 21 Μαΐου ε. ε. ἐγγράφῳ ἰδέαν ὑμῶν περὶ τῶν διαγραφόμενων ἐνεκα ἀπουσίας μακρῶς μαθητῶν, ἐγκρίνομεν ἵνα οὗτοι μεταγράφωνται ἐν τῇ αὐτῇ τάξει τοῦ Παιδευτηρίου, ἀν τὸ ἐπιθὸν ἔτος προσέρχωνται πρὸς τοῦτο.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἱατρικὴ Ἑταιρεία εἰδοποιεῖ τοὺς βουλομένους νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς ἐπιτεύξιν τοῦ Συμβουλιδείου βραβείου, ὅτι ὁ ἀγὼν τελεῖται τοῦ λοιποῦ ἀνά διετίαν ἐπὶ διαχιλιοδράχμῳ γέρατι. Δεκταὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν εἶσι μόναι αἱ μὴ δημοσιευμένοι ἱατρικαὶ συγγραφαί, γεγραμμένοι Ἑλληνιστὶ και ἰκαναί νὰ πληρώσωσι τυπωθεῖσαι δύο τοῦλάχιστον τυπογραφικὰ φύλλα. Αἱ συγγραφαὶ αὗται στέλλονται ἀνω νόμῳ πρὸς τὸν Γραμματεῖα τῆς Ἑταιρίας, ἔχουσαι ἐν ἀρχῇ ὡς γνώρισμα ῥητόν τι συναποστέλλεται δὲ ἐκάστη ἐσφραγισμένον δέλτιον, φέρον ἐπιγεγραμμένον μὲν τὸ διακριτικὸν αὐτῆς ῥητόν, ἐγκλειστίον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ συγγράψαντος, ἵνα γνωρισθῇ ἐξ αὐτοῦ, κατὰ τὰ εἰθισμένα, ὁ ἀριστεύσας συγγραφεύς. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς κρίσεως και ἡ βράβευσις τοῦ ἀριστεύσαντος γίνονται δημοσίᾳ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἀπονέμεται δὲ ἐκάστοτε τὸ βραβεῖον μίᾳ μόνῃ πραγματεῖᾳ ἐν περιπτώσει δὲ ἴσης ἀξίας προτιμᾶται ἡ διακρινομένη διὰ τὸ πρωτότυπον αὐτῆς και μάλιστα ἡ πραγματευομένη περὶ τῆς ἐγχωρίου ἡμῶν Ἱατρικῆς. Ὁ προσεχὴς διαγωνισμὸς ἔσται τῇ 3 Μαΐου 1871, αἱ δὲ ἐπὶ τούτῳ διατριβαὶ εἶσι δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου 1871.

Ὁ λεπτομερὴς τοῦ ἀγῶνος κανονισμὸς ἐκδοθήσεται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑταιρίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1869.

Ὁ πρόεδρος

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ. Ὁ γραμματεὺς
Ἄ χ. Γεωργαντάς.

Οἱ λαβόντες «Περιηγητὰς Ἀθηνῶν» παρακαλοῦνται νὰ μοι στείλωσι τὸ ἀντίτιμὸν τῶν· και οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἐφημερίδος οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομῆν τῶν, παρακαλοῦνται νὰ μετὰ πληρώσωσι. Εἶναι περιττὸν νὰ τοὺς προσκαλέσω κατ' ὄνομα. Ἄν τὸ κάμω, και αὐτοὶ θὰ ἐνοχληθῶσι και ὁ κόσμος θὰ γελάσῃ.
Δ. Π.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ